

EZBER BOZALIM: “İŞÇİ SINIFI ENTERNASYONALİSTTİR”

Aydınlık Gazetesi, 14 Şubat 2015

Yıldırım Koç

Marx 29, Engels de 27 yaşındayken 1847 yılı sonlarında yazdıkları ve 1848 yılı Şubat ayında yayımlanan Komünist Manifesto “Proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecek birşeyleri yoktur. Kazanacakları bir dünya vardır. Bütün ülkelerin işçileri, birleşin!” diye biter.

Bu önerme ve beklenti doğru mu? İşçi sınıfı enternasyonalist mi?

Hayır.

MİLLETLEŞME DALGASI 1848 SONRASINDADIR

1847 yılında daha ortada Almanya ve İtalya yoktu. Milli devlet ve millet yaratma süreci 1848 sonrasında önem kazandı.

Bu yeni dönemde, 19. yüzyılın ikinci yarısından itibaren, sömürgeci ve emperyalist ülkelerin işçi sınıfları millici ve emperyalizmin payandası, destekçisidir.

Onlar böyle olduğu için de bizim gibi ülkelerin işçi sınıfları da millici ve anti-emperyalisttir.

Peki, Marx ve Engels yanlış mı yazdı?

Marx ve Engels’in yazdıkları 170 yıl önce doğrudu; bugün doğru değil.

Eğer emperyalist sömürüyü ortadan kaldırabilirsek, Marx ve Engels’in söyledikleri yeniden doğru olacak.

170 yıl önce, Komünist Manifesto yazıldığında, gelişmiş kapitalist ülkelerde sermayedarların kârının kaynağı işçilerden el koydukları artık değerd. Bu nedenle her ülkede işçi sınıfı ile kapitalist karşı karşıyaydı. Patronlara karşı ekmek ve hak mücadelesi veren işçilerin kısa vadeli çıkarları diğer ülkelerdeki işçilerle işbirliği yapmaktan geçiyordu. İşçi sınıfı enternasyonalizmi, bu maddi çıkar temelinde geliyordu.

19. yüzyılın ilk yarısında gelişmiş kapitalist ülkelerdeki sınıf çatışmaları işçi sınıfının yenilgisiyle sonuçlandı; ancak bundan sermayedar sınıflar ve devletler de büyük zararlar gördü.

Sınıf mücadelesinden sermayedar sınıf da ders çıkarır.

Çıkardıkları ders şuydu: Mevcut ekonomik artığı paylaşmak için işçilerle kavga etmek sermayedar sınıfı da zayıflatıyordu. Halbuki eğer kapitalistin kâr kaynağı çeşitlendirilebilirse, o takdirde işçilerin bazı talepleri karşılanabilirdi, onların desteği de sağlanabilirdi.

İŞÇİ SINIFLARI DA SÖMÜRGEÇİLİKTE YARARLANDI

O zaman sömürgeler gündeme geldi.

Kapitalist, üretim sürecinde işçinin ürettiği ve kendisinin el koyduğu artık-değere ek olarak başka ülkelerin sömürülmesinden sağlanan kaynaklara yöneldi. Hatta, kapitalistin kârının kaynaklarına bakıldığında, başka ülkelerin sömürülmesi sayesinde elde edilen ekonomik artık, işçinin sömürülmesinden el konan artık-değerden daha büyük hale geldi.

İşçiler de şöyle bir tercihe zorlandı:

Kendi ülkesinin kapitalisti başka ülkeleri sömürmezse, işçiler, mevcut ekonomik artığın paylaşılması için kendi kapitalistiyle kavga edecekti. Ancak o güne kadarki kavgalarda hep yenik çıkmışlardı.

Sermayedar sınıfın yeni önerisi ise, işçi sınıfının başka ülkelerin sömürülmesinde kendisine destek olması, bunun karşılığında da işçilerin çalışma ve yaşama koşullarının iyileştirilmesiydi.

İşçiler ikincisini seçtiler.

Savaşlarda büyük kayıplar vermedikleri sürece de sömürgelerin acımasızca sömürülmesinden büyük yararlar sağladılar.

Kapitalizmin bir dönemki mezar kazıcıları, kapitalizmin ve emperyalizmin payandalarına, destekçilerine dönüştü.

Bunun için sömürgecilik döneminde, özellikle de emperyalist dönemde işçi sınıfı enternasyonalist değildir; tam tersine millicidir, emperyalizmin destekçisidir.

Bu nedenle de, bizim gibi ülkelerin işçi sınıfları anti-emperyalist ve millicidir.

Hayal aleminde yaşamayın! Çevrenize bakın! Yakın tarihe bakın! Ezberinizi bozun!

Marx ve Engels'in 170 yıl önce söyledikleri ancak emperyalist sömürüyü ortadan kaldırabilirsek yeniden doğru olacaktır.